

จากจดหมายฉบับหนึ่งที่ เจ.อาร์.อาร์. โทลสตอย เขียนถึงมิลตัน วอลด์แมน เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๑

มิลตันเพื่อนรัก

คุณขอให้ผมเล่าเรื่องงานในส่วนที่เกี่ยวกับโลกในจินตนาการของผม โดยสังเขป แต่การเล่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยย่อ นั้นเป็นเรื่องที่ยากจริงๆ ยิ่งพยายามเล่าให้น้อยเท่าใดก็ยิ่งทำให้ผมต้องการบรรยายมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ทั้งคนหลงตัวเองและศิลปินล้วนแต่กระตือรือร้นต้องการจะบรรยายถึงผลงานของตน ว่ามันเติบโตมาอย่างไร มันดูเป็นอย่างไร และ (เขาคิดว่า) เขาใส่ความหมายหรือพยายามจะนำเสนอสิ่งใดผ่านงานนั้นๆ ผมจะทำให้คุณทราบเช่นเดียวกันนี้แหละ แต่ผมจะอธิบายความเป็นมาของเรื่องเล่าทั้งหลาย ซึ่ง (บางที) อาจเป็นสิ่งที่คุณต้องการ หรืออาจจะต้องใช้ต่อไป

ว่าไปแล้ว งานนี้มีกำเนิดมาพร้อมกับตัวผมเอง ไม่ว่าจะเป็นแง่ของเวลา การเติบโต หรือการเรียบเรียง แม้ผมมิได้เคยหวังว่ามันจะเป็นที่สนใจแก่ผู้ใดนอกจากตัวเองก็ตาม อันที่จริงผมนึกถึงช่วงเวลาที่ผมไม่ได้สร้างงานนี้ไม่ออกเลย มีเด็ก ๆ มากมายที่สร้างหรือเริ่มจะสร้างภาษาในจินตนาการของตัวเอง ผมเองก็ทำเช่นนั้นนับแต่เริ่มอ่านออกเขียนได้ แต่ผมไม่เคยหยุดเลย และในฐานะที่ผมถืออาชีพเป็นนักภาษาศาสตร์ (ซึ่งสนใจความงดงามของภาษาเป็นพิเศษ) รสนิยมของผมจึงเปลี่ยนแปลงไป ผมมีทฤษฎีมากขึ้น และมีความชำนาญมากขึ้นด้วย เหตุนี้เบื้องหลังงานของผมจึงเป็นเรื่องราวของชุดภาษามากมายหลากหลาย (ส่วนใหญ่จะมีเพียงโครงร่างหลักภาษาเท่านั้น) แต่สำหรับสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นซึ่งผมตั้งชื่อขึ้นไปอย่างไม่ค่อยจะถูกต่อนักว่า พวกเอลฟ์ มีภาษาที่ผมออกแบบไว้เกือบจะสมบูรณ์แบบถึงสองภาษาที่เกี่ยวข้องกัน ภาษาเหล่านี้มีประวัติบันทึกไว้ และรูปแบบของภาษาทั้งสอง (ซึ่งเป็นตัวแทนความชอบในทางภาษาของผมสองแบบที่แตกต่างกัน) ก็ได้พัฒนาขึ้นมาจากมูลฐานเดียวกันอย่างมีระบบ ผมใช้ภาษาเหล่านี้ในการสร้างชื่อต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในตำนานของผม ทำให้มีข้อกำหนดที่ชัดเจนในการให้นามแก่สิ่งต่างๆ (เป็นความสอดคล้องประสานกันในทางภาษา และให้ความรู้สึกในทางประวัติศาสตร์ด้วย) อย่างน้อยผมก็เชื่อเช่นนั้น ขณะที่เมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องอื่นๆ แล้ว หลักเกณฑ์เหล่านี้ดูจะด้อยความสำคัญไปเสียหมด คงไม่มีใครให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เหมือนผม อาจเป็นเพราะผมถูกสาปให้หลงรักภาษาอย่างสาหัสกระมัง

แนวคิดพื้นฐานอีกประการหนึ่งของผมคือ การบรรยายถึงจุดเริ่มต้นของทุกสิ่งทุกอย่าง มิใช่สำหรับเรื่องปรัมปรา (ไม่ใช่อุปมานิทัศน์!) และเทพนิยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวีรตำนานที่ฟังดูก้ำกึ่งระหว่างเทพนิยายกับประวัติศาสตร์จริงๆ ซึ่งในโลกนี้มีอยู่น้อยมาก (เท่าที่ผมจะค้นมาได้) ไม่พออึมเสียเลย เมื่อผมยังเป็นนักศึกษาชั้นนั้น ความคิดกับประสบการณ์บอกผมว่า หลักการทางวิทยาศาสตร์กับจินตนาการในฝันไม่ได้แยกจากกัน

เป็นคนละชั่ว หากแต่เกี่ยวข้องกันอย่างลึกซึ้ง ผมไม่ใช่‘ปรมาจารย์’* ทางด้านเรื่องปรัมปราหรือเทพนิยายหรอก แต่ผมก็พยายามเสาะหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ (เท่าที่ผมจะรู้จัก) ในศาสตร์นี้อยู่เสมอ รวมทั้งเรื่องที่ทำให้บรรยายกาศแบบเดียวกัน และมีใช้ความรู้พื้นๆทั่วไป หวังว่าผมคงไม่ถูกกล่าวหาเป็นคนเหลวไหลนะครับ หากผมจะบอกว่า ผมรู้สึกเศร้าใจกับแผ่นดินเกิดอันเป็นที่รักยิ่งของผมมานานแล้ว ด้วยมันไม่มีเรื่องราวอันใดของตัวเอง (ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับภาษาและแผ่นดิน) ในลักษณะเช่นที่ผมค้นหาเลย ผมได้พบ (บ้างเล็กน้อย) อยู่ในตำนานของประเทศอื่น เช่น พวกกรีก เซลต์ โรมัน เยอรมัน สแกนดิเนเวีย และพวกฟินแลนด์ (ซึ่งส่งผลกับผมมากที่สุด) แต่ในอังกฤษกลับไม่มีเรื่องแบบนี้เลยนอกจากเรื่องราวจิตซีด และ เรามีตำนานของกษัตริย์อาร์เธอร์ แต่แม้ตำนานนี้จะทรงพลังเพียงไร มันก็ถูกแปลงเนื้อหาอย่างไม่สมบูรณ์เลย มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับแผ่นดินบริเตนก็จริง แต่มีใช้ความเป็นอังกฤษและยังไม่สามารถทดแทนสิ่งที่ผมรู้สึกขาดหายไปได้ ประการหนึ่งมีความเป็นเทพนิยายในเรื่องนั้นมากจนเกินไป ค่อนข้างเพ้อฝัน ไร้เหตุผลและย่ำทวนไปมา อีกประการหนึ่งที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ ตำนานนี้มีความเป็นคริสเตียนมากเกินไป

ผมไม่ต้องการสาธยายเหตุผลมากมายนัก โดยเฉพาะเหตุผลที่ผมเห็นว่าค่อนข้างรุนแรง แต่ผมเชื่อว่า เรื่องราวเทพนิยายอภินิหารก็เป็นเหมือนศิลปะแขนงอื่นๆ ที่พึงต้องสะท้อนและบรรจุเรื่องราวเกี่ยวกับคุณธรรมและความดีอันจริงแท้ (หรือความบกพร่องก็ตาม) แต่ต้องไม่บอกออกมาอย่างทื่อตรง ไม่อยู่ในรูปแบบของโลก‘ที่แท้จริง’ (ผมหมายถึงโลกในยุคสมัยของเราในปัจจุบันนี้เอง ไม่ใช่เรื่องในยุคโบราณป่าเถื่อนก่อนสมัยคริสตกาล ผมจะไม่ย่ำเรื่องที่ผมพยายามจะสื่อให้ทราบในจดหมายที่คุณอ่านนี่อีก)

*แม้ผมจะสนใจเรื่องเหล่านี้อย่างยิ่งก็ตามที

อย่าหัวเราะไป! แต่ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว (ผมผิวดำหวังเรื่องนี้มานานเหลือเกิน) ผมเคยคิดจะสร้างเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานที่เกี่ยวข้องกันที่มีเนื้อหาตั้งแต่เหตุการณ์อันยิ่งใหญ่อย่างกาลกำเนิดของจักรวาล ไปจนถึงเรื่องราวเทพนิยายอันแสนประทับใจ เรื่องราวที่ยิ่งใหญ่อยมประกอบขึ้นมาจากส่วนเล็กๆ ส่วนเรื่องราวเล็กน้อยทั้งหลายก็สามารถกลายเป็นตำนานอันวิจิตรอัศจรรย์ได้เมื่ออยู่บนฉากหลังอันมหัศจรรย์ ผมตั้งใจอุทิศเรื่องราวนี้แด่ประเทศอังกฤษอันเป็นแผ่นดินเกิดของผม เนื้อเรื่องจะต้องครอบคลุมความรู้สึกและเนื้อหาอย่างที่ผมต้องการ ให้ความรู้สึกอันเยือกเย็นแจ่มใส สัมผัสได้ถึง 'บรรยากาศ' ของบ้านเราจริงๆ (ผมหมายถึงภูมิประเทศแถบตะวันตกเฉียงเหนือ คือเกาะบริเตนและภูมิภาครอบๆ นี้ของยุโรป ไม่ใช่บริเวณอิตาลีหรือทะเลเอเดรียติก ไม่ใช่ไกลไปทางตะวันออกถึงเพียงนั้น) แต่ขณะที่สัมผัสความงามล้ำลึก (ถ้าผมสามารถทำสำเร็จ) แบบที่เรียกกันว่าเคลต์นั้น (แม้จะพบในตำนานเคลต์แท้ๆ น้อยมากก็ตาม) สิ่งนี้ควรจะต้อง 'สูงส่ง' ด้วย ให้ความรู้สึกนุ่มนวลละมุนละไม เหมาะสำหรับหัวใจที่เติบโตใหญ่ให้ระลึกถึงดินแดนที่อาจพบได้แต่เพียงในกวีนิพนธ์เท่านั้น ผมวาดภาพรายละเอียดของเรื่องราวใหญ่ๆ ทั้งหมดเอาไว้ ส่วนอื่นที่เหลือจะมีแต่เพียงโครงร่างและแนวทางคร่าวๆ เนื้อเรื่องแต่ละส่วนในมหากาพย์ต้องเชื่อมโยงสู่เรื่องที่ยิ่งใหญ่เป็นหนึ่งเดียว แต่ก็เปิดโอกาสไว้สำหรับจินตนาการของคนอื่นๆ ให้สามารถเติมแต่งภาพวาด ดนตรี และบทละครของตนได้ด้วย ช่างเป็นความคิดที่น่าหัวร่อเสียจริงๆ

เป้าหมายอันแสนจะยอดเยี่ยมนี้ได้เกิดขึ้นในทันทีทันใดหรอก เริ่มแรกก็เป็นแค่เรื่องราวธรรมดาๆ เท่านั้น เรื่องเหล่านี้ผุดขึ้นมาในใจของผมทีละเรื่องๆ แยกจากกันราวกับ 'ถูกกำหนด' มาแล้ว ขณะเดียวกันจุดเชื่อมต่างๆ ก็ค่อยๆ เกิดขึ้น เรื่องราวค่อยๆ ซึมซับในตัวผม แม้จะถูกขัดจังหวะอยู่เสมอก็ตามที (ใจของผมมักจะบินไปสู่อีกชั่วหนึ่งและจมอยู่กับเรื่องของภาษาทุกครั้งที่ว่างจากภารกิจในชีวิต) แต่กระนั้นผมก็มักจะสัมผัสได้

และสามารถบันทึกเรื่องราวทั้งหลายที่ได้คงอยู่ที่นั่น' ณ ที่ใดที่หนึ่งอยู่เสมอ
นี่ไม่ใช่เรื่องที่ผม 'สร้าง' ขึ้นมา

ความจริงผมแต่งเรื่องและเขียนเป็นหนังสือไว้มากมาย (ส่วนใหญ่
สำหรับให้ลูกๆ ของผม) บางเรื่องก็ห่างไกลไปจากแนวคิดข้างต้นที่เล่ามานี้
อย่างสิ้นเชิง ตัวอย่างเช่นเรื่อง ลีฟ บาย นิกเกิล (*Leaf by Niggle*)
และ พระราชาชาวนา (*Farmer Giles of Ham*) ซึ่งเป็นงานเพียง
สองเรื่องที่ได้ตีพิมพ์แล้ว ส่วนเรื่อง ฮอบบิท นั้นแตกต่างออกไปอย่างเห็น
ได้ชัด เพราะมีความเกี่ยวข้องกับแกนเรื่องหลักของผมมากกว่าเรื่องอื่น
แม้ว่าในตอนแรกผมก็ไม่ได้ตั้งใจเลย แต่ดูเหมือนเรื่องนี้เองที่ทำให้ผม
ค้นพบเรื่องราวทั้งหมดโดยสมบูรณ์ เพราะมันสามารถสืบทอดยุคสมัย
ลงมาสู่โลกของเรา และสามารถผนวกเข้ากับประวัติศาสตร์ได้ด้วย
ตำนานอันสูงส่งของกาลกำเนิดโลกสมควรถูกกล่าวถึงในมุมมองของ
พวกเอลฟ์ เรื่องราวในยุคถัดมาของชาวฮอบบิทให้ความรู้สึกในมุมมอง
ของมนุษย์มากกว่า และเรื่องชุดสุดท้ายจะเป็นตัวประสานมหากาพย์
ทั้งหมดเข้าด้วยกัน

ผมไม่ชอบอุปมานิทัศน์ประเภทที่สมจริงและจริงจังมากเกินไป
แม้ว่าการพยายามตีความนิทานปรัมปราหรือเทพนิยายจะต้องอาศัยศาสตร์
ทางด้านภาษาเปรียบเทียบก็ตาม (แน่นอน ยิ่งเรื่องราวสมจริงมีชีวิตชีวา
มากเท่าใด ก็ยิ่งอ่อนไหวต่อการตีความเปรียบเทียบมากเท่านั้น ขณะที่
อุปมานิทัศน์อันสุขุมลึกซึ้งกลับเป็นที่ยอมรับว่าเป็นเรื่องแต่งเสียมากกว่า)
อย่างไรก็ดี งานประพันธ์ชุดนี้*จะเกี่ยวข้องกับเรื่องของความผิดพลาด
ความเป็นมรดก และเครื่องยนตร์กลไก ความผิดพลาดเป็นสิ่งที่
ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้พ้น และอาจเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ ความเป็น
มรดกหรือการที่ต้องสิ้นชีพไปในวันหนึ่งทำให้เกิดความต้องการอื่น

*ผมเข้าใจว่า โดยพื้นฐานแล้วมันเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างงานศิลปะ (และงาน
อนุสรณ์) กับความเป็นจริงมูลฐาน

นอกเหนือไปจากความต้องการพื้นฐานของชีวิต เป็นต้นเหตุอันมีผลโดยตรงต่อศิลปะและการสร้างสรรค์ (ในที่นี้ผมขอเรียกงานสร้างแบบนี้ว่างานอนุสรณ์^{*}) ความต้องการชนิดนี้เป็นสิ่งคู่กันกับความรักและความหลงใหลในโลก ทำให้ผู้ที่ต้องสิ้นชีพไม่พึงพอใจกับการที่ตนต้องตาย ดังนั้นจึงทำให้เกิดความโกลาหลวุ่นวายในโลกอยู่เสมอ เพราะเป็นเหตุให้เกิด ‘ความผิดพลาด’ ขึ้นได้ในหลากหลายวิธี เช่นอาจเกิดภาวะยึดมั่นถือมั่น ยึดติดกับสิ่งต่างๆ ที่สร้างขึ้น ผู้สร้างงานอนุสรณ์กลับประสงค์จะเป็นผู้ปกครองและเป็นพระเจ้าในโลกส่วนตัวของตนเสียเอง เขาจึงติดภพต่อตำนานบัญญัติของพระผู้สร้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบัญญัติที่ว่าตนต้องตายไป ทั้งสองเหตุผลนี้ (ไม่ว่าเหตุผลใดเหตุผลหนึ่งหรือทั้งสองเหตุผลรวมกันก็ตาม) จะนำไปสู่ความปรารถนาแห่งอำนาจเพื่อบันดาลให้ความประสงค์เป็นจริงได้เร็วที่สุด เป็นที่มาของความต้องการในเครื่องยนต์กลไก (หรือเวทมนตร์อันวิเศษนั่นเอง) เรื่องของเครื่องยนต์กลไกนี้ผมตั้งใจให้เป็นเรื่องของอุปกรณ์เครื่องไม้เครื่องมือต่างๆ แทนที่จะเป็นเรื่องการใช้อำนาจหรือพรสวรรค์อันมีมาแต่กำเนิด หรือแม้แต่การใช้พรสวรรค์เหล่านั้นด้วยแรงจูงใจอันชั่วช้าที่ต้องการครอบครองทุกสิ่งเพื่อขึ้นมาเป็นใหญ่ในโลกและกดขี่เสรีชนผู้อื่น เครื่องกลไกเป็นสัญลักษณ์แบบสมัยใหม่ที่เห็นได้ชัดเจนกว่า อันอาจเปรียบได้กับอำนาจวิเศษหรือเวทมนตร์อย่างที่เราเคยรู้จักกัน

ผมไม่ได้ใช้คำว่า ‘เวทมนตร์’ โดยตรง อันที่จริงนับเป็นความกรุณาของกาลาตรีเอลราซินีเอลฟ์ที่ทรงชี้แจงให้ชาวฮอบบิทเข้าใจ เมื่อพวกเขาเกิดสับสนระหว่างเครื่องไม้เครื่องมือและการกระทำของพวกมารร้ายกับของพวกเอลฟ์ ผมไม่ใช้คำคำนี้ในกิจของพวกเอลฟ์ เพราะไม่มีคำใดที่เหมาะสมสำหรับงานนั้น (แม้นิทานทั้งหลายของพวกมนุษย์ก็ยังจำต้อง

^{*}Sub-creation เป็นคำศัพท์ที่โทลคินบัญญัติขึ้นเพื่อใช้เรียกงานสร้างสรรค์ที่มีได้เกิดจากพระผู้สร้างโดยตรง แต่เกิดจากสิ่งที่พระผู้สร้างทรงสร้างขึ้นอีกชั้นหนึ่ง เช่น พวกเอลฟ์ มนุษย์ คนแคระ หรือแม้แต่ไอโนว์ร ผู้สร้างงานอนุสรณ์นี้ เรียกว่า Sub-creator -- ผู้แปล

ทนกับเรื่องสับสนเช่นนี้) แต่พวกเอลฟ์ (ที่อยู่ในเรื่องของผม) ช่วยแสดงให้เห็นข้อแตกต่างอย่างชัดเจน แท้จริงแล้ว ‘เวทมนตร์’ ของพวกเขาคือ ศิลปศาสตร์ ที่หลุดพ้นจากข้อจำกัดของมนุษยชาติหลายประการ ศิลปะของพวกเขาสามารถสร้างอุปกรณ์และภาพลักษณ์อันไร้ตำหนิ ที่ทั้งสะดวกสบายกว่า รวดเร็วกว่า และสมบูรณ์แบบกว่า จุดประสงค์ของทุกสิ่งล้วนเป็นไปเพื่อศิลปะ ไม่ใช่เพื่ออำนาจ เป็นไปเพื่องานอนุสรณ์ ไม่ใช่เพื่อการครอบครองหรือการแปรสภาพผู้สร้างไปเป็นทราช พวก ‘เอลฟ์’ เป็น ‘อมตะ’ อย่างน้อยก็ตราบนานเท่าที่โลกนี้ยังดำรงอยู่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องทนทุกข์เป็นภาระอยู่กับความไม่ตาย ใช้ชีวิตผ่านช่วงเวลาและการเปลี่ยนแปลงทั้งหลาย ซึ่งน่านินทายิ่งกว่าความตาย ข้างฝ่ายมารร้ายที่อยู่ในรูปแบบต่างๆ อันสืบทอดกันมา มักมีความคิดจะเข้าครอบครองสิ่งต่างๆ ‘โดยสันดาน’ เช่นกันกับเจ้าแห่งเวทมนตร์และกลไก ทว่าปัญหาคือคือ ปีกาที่นำกลัวเหล่านี้สามารถก่อกำเนิดมาจากรากฐานที่เห็นชัดอยู่ว่าเป็น ความดี ความปรารถนาที่จะก่อประโยชน์ให้แก่โลกและผู้คนทั้งหลาย* นี่เองที่เป็นแรงจูงใจ เพื่อทำให้แผนของผู้หวังดีสามารถบรรลุผลได้อย่างรวดเร็วตามความต้องการ

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นที่ปรกณัมการกำเนิดแห่งพิภพ นั่นคือ มหาคิตาแห่งไอนัวร์ อันเป็นบทแนะนำพระเป็นเจ้าและเหล่าวาลาร์ (หรือเหล่าพลังอำนาจ ที่อาจเรียกว่าปวงเทพก็ได้) สำหรับวาลาร์เป็นเหมือนกับสิ่งที่พวกเราเรียกกันว่าเทพเจ้า ที่มีหน้าที่คอยดูแลสิ่งต่างๆ ในขอบเขตอำนาจที่ตนเป็นตัวแทนอยู่ (พวกเขามิหน้าที่ดูแลและปกครอง แต่ไม่ใช่ผู้คิดค้น ผู้สร้าง หรือผู้สร้างขึ้นใหม่) ปวงเทพเหล่านี้ ‘ประเสริฐ

*มิได้เป็นเจตนาร้ายแต่เริ่มแรก สิ่งที่จะทำลงไปเป็นงานอนุสรณ์ที่ผิดพลาดจนวิบัติ เหตุนี้พวกเอลฟ์ (ซึ่งเป็นตัวแทนของงานอนุสรณ์ที่สำเร็จอย่างวิเศษ) จึงเป็นศัตรูตัวฉกาจของเขา เป็นเป้าหมายแห่งความมุ่งร้ายซึ่งและแผนล่อลวงของเขา ส่วนความผิดพลาดของพวกเอลฟ์ก็เกิดจากการถูกครอบงำและการใช้ความรู้ของตนเพื่ออำนาจในทางที่ผิด (แต่ก็ยังน้อยกว่า)

สูงส่ง' ด้วยแต่เดิมมาพวกเขา'อยู่ข้างนอก' และดำรงอยู่มา'ก่อน'ที่โลกนี้จะถูกสร้างขึ้น พลังอำนาจและปัญญาของพวกเขาเมื่อกำเนิดมาจากความรู้ในระหว่างการสร้างจักรวาล ที่พวกเขาได้มองเห็นตั้งแต่แรกเริ่มราวกับฉากละคร (ในรูปแบบประหนึ่งพวกเราดูละครที่กำกับการแสดงโดยผู้อื่น) ต่อมาสิ่งที่ได้เห็นนั้นจึงอุบัติขึ้นเป็น'โลกอันเป็นจริง' เมื่อนำเสนอเรื่องราวนี้ในรูปแบบการพรรณนาที่เหมาะสม จะเห็นได้ว่าเป็นการบรรยายถึงสรรพสิ่งที่มีความงาม มีอำนาจและความสูงส่งดังเช่น'ปวงเทพ'ในตำนานเทพปกรณัมชั้นสูงนั่นเอง เรื่องนี้ฟังจะเป็นที่ยอมรับได้ เราอาจกล่าวอย่างกล้าหาญด้วยดวงใจที่เชื่อในตรีเอกานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์โดยแท้

จากนั้นเนื้อหาจะผ่านไปอย่างรวดเร็วเข้าสู่'ประวัติศาสตร์ของชาวเอลฟ์' หรือส่วนของ 'ตำนานแห่งซิลมาริล' ซึ่งเกิดขึ้นบนโลกดังที่ได้บรรยายไว้ก่อนแล้ว แต่แน่นอนว่ามีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยให้อยู่ในรูปแบบกึ่งเทพนิยาย เพราะส่วนนี้เป็นเรื่องราวของสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผล ด้วยลักษณะอันแตกต่างจากมนุษย์เรามากบ้างน้อยบ้าง แต่ความรู้ในพระประสงค์ขององค์ผู้สร้างนั้นไม่สมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ของ'เทพ'แต่ละองค์ หรือแม้จะรวมความรู้ของเทพทั้งปวงในทวสภาคก็ตาม เพราะองค์ผู้สร้างไม่ทรงเปิดเผยทุกสิ่งทุกอย่าง (เพื่อชดเชยความเลวร้ายของเมลคอร์ผู้กบฏส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งเพื่อเติมเต็มรายละเอียดปลีกย่อยจำนวนมากที่อาจคาดไม่ถึง) การสร้างบุตรของพระเจ้ารวมทั้งธรรมชาติของพวกเขาคือความลับอันยิ่งใหญ่สองประการ สิ่งที่ปวงเทพล่วงรู้มีเพียงว่า เหล่าบุตรจะมาถึงในเวลาที่เหมาะสมใด ในยุคเริ่มต้นของโลกนั้นเหล่าบุตรของพระเจ้าทั้งหมดล้วนเกี่ยวดองเป็นญาติกัน แต่ก็มี ความแตกต่างกัน พวกเขาเป็นบางสิ่งที่'แตกต่าง'จากปวงเทพอย่างสิ้นเชิง เพราะปวงเทพมิได้มีส่วนในการสร้างเหล่าบุตรนี้เลย พวกเขาจึงเป็นสิ่งพิเศษอันพึงปรารถนาและเป็นที่รักของปวงเทพอย่างยิ่ง เหล่าบุตรนี้คือพวก'ปฐมชน' หรือพวกเอลฟ์ และพวก'อนุชน' หรือพวกมนุษย์ พวกเอลฟ์ถูกกำหนดให้เป็นอมตะ ให้มีความรักในความงามของโลก

และนำโลกนี้ไปสู่ผลอันงดงามด้วยพรสวรรค์อันประณีตบรรจงและ
สมบูรณ์แบบของตน พวกเขาจะอยู่กับโลกนี้ไปจนกว่าโลกสลาย ไม่อาจ
หนีจากโลกนี้ได้ แม้จะถูก‘สังหาร’ก็ยังสามารถกลับคืนมีชีวิตใหม่ได้อีก
พวกเอลฟ์ยังมีหน้าที่คอยแนะนำสั่งสอนพวกอนูชน ตระเตรียมสิ่งต่างๆ
ไว้ให้ และ‘เลื่อนหายไป’เมื่อพวกอนูชนเติบโตใหญ่จนสามารถซึมซับและ
เข้าใจในชีวิตที่ได้ดำเนินไปแล้ว ซะตา (หรือของขวัญ) ของพวกมนุษย์
คือความตาย ความเป็นอิสระจากขอบเขตของพิภพ เนื่องจากมุมมอง
ของเรื่องราวทั้งหมดนี้เป็นมุมมองของพวกเอลฟ์ ดังนั้นความตาย
จึงเป็นเรื่องลึกลับไม่สามารถอธิบายได้ มันเป็นความลับของพระเจ้า
ซึ่งไม่มีผู้ใดเข้าใจนอกเหนือไปจาก‘เป็นพระประสงค์อันเร้นลับของพระเจ้า
ต่อปวงมนุษย์’ เป็นความเศร้าและเป็นสิ่งที่น่าอิจฉาของพวกเอลฟ์ผู้เป็น
อมตะ

ดังที่ผมได้บอกแล้วว่า เรื่องราวของ *ตำนานแห่งซิลมาริล* เป็น
เรื่องแปลกใหม่ ซึ่งแตกต่างจากเรื่องราวทั้งหลายที่ผมเคยรู้จักมา มันไม่ใช่
เรื่องราวที่เกี่ยวกับมนุษยชาติ ศูนย์กลางความสนใจและมุมมองในเรื่องนี้
มี‘ชิมมนุษย์’ แต่เป็น‘เอลฟ์’ ถึงกระนั้นก็ยังมียุคของมนุษย์เข้ามา
เกี่ยวข้องด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะถึงอย่างไรผู้ประพันธ์ก็เป็น
มนุษย์ และถ้าหากเรื่องนี้มีผู้ฟัง ผู้นั้นก็ต้องเป็นมนุษย์ด้วย เรื่องของเรา
จึงต้องมีมนุษย์เข้ามาเกี่ยวข้อง มนุษย์แท้ๆที่ไม่ใช่พวกดัดแปลงร่าง
หรือเป็นมนุษย์เพียงบางส่วนเหมือนอย่างพวกเอลฟ์ คนแคระ ฮอบบิท
หรือในรูปอื่นๆ แต่มนุษย์ยังอยู่เพียงรอบนอกของเรื่องเล่านี้ พวกเขา
มาทีหลังและค่อยๆทวีความสำคัญขึ้นก็จริง แต่ยังมีใช้แก่นสำคัญของเรื่อง
อยู่ดี

ในการกำเนิดพิภพก็มีความผิดพลาดเกิดขึ้น อาจกล่าวได้ว่าเป็น
ความผิดพลาดของพวกเทพนั่นเอง แต่รูปแบบของความผิดพลาดนั้น
แตกต่างจากเรื่องราวในเรื่องปรัมปราของชาวคริสเตียน เพราะเรื่องเหล่านี้
เป็นเรื่อง‘ใหม่’ มิได้มีกำเนิดมาจากเรื่องปรัมปราและตำนานใดๆเลย

แต่มันก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงองค์ประกอบหรือแรงจูงใจพื้นฐานอันเก่าแก่ซึ่งแพร่หลายอยู่ทั่วไป อันที่จริงผมเชื่อว่า เรื่องปรัมปราและตำนานทั้งหลายส่วนใหญ่แล้วมาจาก ‘เรื่องจริง’ มันเป็นการนำเสนอข้อเท็จจริงให้อยู่ในรูปแบบที่สามารถสื่อต่อมาได้ ข้อเท็จจริงเหล่านั้นตลอดจนรูปแบบการนำเสนอข้อเท็จจริงนี้คงมีการค้นพบกันมานานแล้ว และจะต้องเกิดซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่เสมอๆ ไม่มี ‘เรื่องราว’ ใดที่ไม่มีการล่มสลาย อย่างน้อยเรื่องราวของมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้นดังที่พวกเราคุ้นเคยอยู่แล้ว ทุกเรื่องราวล้วนแต่จบลงด้วยความพินาศ

ดังนั้นในเวลาต่อมา พวกเอลฟ์ก็ทำความผิดพลาดขึ้น ก่อนที่ ‘ประวัติศาสตร์’ ของพวกเขาจะกลายเป็นตำนานเล่าขาน (ส่วนความผิดพลาดครั้งแรกของมนุษย์ไม่มีปรากฏบันทึกไว้ดังเหตุผลที่ได้กล่าวไปแล้ว มนุษย์ไม่ได้เป็นจุดเด่นของเรื่องเลยจนกระทั่งเรื่องราวดำเนินไปไกล มีแต่เพียงข่าวลือที่ว่าครั้งหนึ่งพวกเขาเคยอยู่ภายใต้การครอบงำของจอมอสูร และมีบางส่วนกลับใจเสียได้) แกนหลักของนิยายนี้ หรือว่าให้ตรงคือแกนของเรื่อง *ตำนานแห่งซิลมาริล* เกี่ยวข้องกับความผิดพลาดของชนชาติเอลฟ์ผู้มีพรสวรรค์อันวิเศษสุด เป็นเรื่องราวของการหลบหนีออกจากกวาลินอร์ (ซึ่งอาจเรียกว่าแผ่นดินสวรรค์ หรือดินแดนของปวงเทพ) ที่อยู่ทางสุดขอบตะวันตก เรื่องเกี่ยวกับการนิวัติคืนสู่มิติเดิ้ลเอิร์ธอันเป็นแผ่นดินเกิดของพวกเขา ที่ตกอยู่ใต้อาณัติของจอมอสูรเป็นเวลานาน และเรื่องราวการต่อสู้ระหว่างพวกเอลฟ์กับจอมอสูรผู้นี้ ซึ่งเป็นอำนาจอันชั่วร้ายที่สามารถจำแลงขึ้นเป็นร่างจริง เรื่องราวในช่วงนี้ได้ชื่อว่า *ตำนานแห่งซิลมาริล* ก็เพราะเหตุการณ์ทั้งมวลถูกถักทอเข้ากับชะตาและความสำคัญของ *ซิลมาริลลิ* (หมายถึง ‘แสงรัศมีอันพิสุทธิ์’) อันเป็นบรมภณี ความสามารถในการสร้างงานอนุสรณ์ของพวกเอลฟ์ถูกแสดงออกมาอย่างเด่นชัดผ่านผลงานสร้างอัญมณีนี้ แต่ซิลมาริลลิมีความสำคัญมากเกินกว่าเป็นเพียงวัตถุอันงดงาม ด้วยมันบรรจุแสงรัศมีเอาไว้ แสงรัศมีหรือแสงแห่งกวาลินอร์เป็นแสงอันเกิดจากทวิพฤษาแห่ง

หิรัญและสุวรรณ* พฤษภานี้ถูกจอมอสูรทำลายด้วยความพยายบาท วาลินอร์ จึงดับแสงลง แม้ว่าก่อนที่พฤษภานี้ทั้งสองจะสิ้นชีพไป แสงของพฤษภานี้ จะถูกนำมาสร้างเป็นดวงตะวันและดวงจันทร์ [นี่เป็นจุดที่แตกต่างอย่างมากจากตำนานทั้งปวง เพราะดวงตะวันไม่ใช่สัญลักษณ์อันประเสริฐ เป็นแต่เพียงสิ่งรองลงมาเท่านั้น ‘แสงแห่งตะวัน’ (หรือโลกใต้แสงตะวัน) กลายเป็นคำที่มีความหมายถึงยุคแห่งการล่มสลายของโลก เป็นภาพของความคลาดเคลื่อนไม่สมบูรณ์]

แต่เอลฟ์นักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่ (เฟอานอร์) ได้กักแสงแห่งวาลินอร์ เอาไว้ในยอดมณีทั้งสาม คือ ซิลมาริลลิ ก่อนที่ทวีปพฤษภานี้จะถูกวางยา และสิ้นชีพลง แสงรัศมีจึงคงดำรงอยู่เพียงในอัญมณีนั่นเท่านั้น ความ ผิดพลาดและความพินาศของพวกเอลฟ์เกิดจากความรู้สึกเป็นเจ้าของและ ต้องการครอบครองอัญมณีเหล่านี้ของเฟอานอร์และโอรสทั้งเจ็ด เมื่อ ดวงมณีถูกจอมอสูรขโมยไปประดับไว้บนมงกุฎโลหะและเก็บซ่อนไว้อย่างดี ในที่มั่นของตน โอรสแห่งเฟอานอร์จึงได้กล่าวคำสาบานอันร้ายกาจ หยาบเข้า ประกาศตนเป็นศัตรูและจองเวรพยายบาทกับทุกคนที่หาญจะ ครอบครองซิลมาริลลิ ไม่เว้นแม้แต่กับปวงเทพ พวกเขาล่องลงขึ้นา ประชากรของตนจำนวนมากให้เป็นกบฏต่อต้านปวงเทพ และหนีออกจาก แดนสวรรค์ มุ่งไปสู่สงครามอันลึ้นห้วงกับจอมอสูร ผลแรกแห่งความ ผิดบาปของพวกเขาคือสงครามประหัตประหารกันเองระหว่างเอลฟ์ อัน เป็นสงครามที่เกิดบนแผ่นดินสวรรค์ ผลกรรมนี้ประกอบกับคำสาบาน อันเลวร้ายของพวกเขาส่งผลต่อวิกรรมทั้งปวงในกาลต่อมา ทำให้เกิด การทรยศหักหลังและลั้มล้างชัยชนะทั้งปวงเสียสิ้น *ตำนานแห่งซิลมาริลลิ* เป็นประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามระหว่างจอมอสูรกับพวกเอลฟ์พลัดถิ่น

* โดยที่เรื่องทั้งหมดนี้เกี่ยวกับสัญลักษณ์และนัยเปรียบเทียบ แสงสว่างจึงเป็นสัญลักษณ์อย่างแรก ที่สุดในธรรมชาติของจักรวาล อันสามารถวิเคราะห์ได้ยากยิ่ง แสงแห่งวาลินอร์ (ซึ่งหมายถึงความโชติช่วง ทั้งปวงก่อนกาลพิพาท) เป็นแสงแห่งศิลปะที่ไม่อาจแยกออกจากเหตุผล สามารถทำให้องค์สิ่งต่าง ๆ ได้ทั้งแง่ วิทยาศาสตร์ (หรือปรัชญาศาสตร์) และแจ้งจินตนาการ (หรืองานสร้างอนรรค์) รวมทั้งอาจบอกได้ว่า มัน เป็นตัวแทนของความดีงามพอ ๆ กับความงดงาม ขณะที่แสงแห่งตะวันและจันทร์เป็นแสงที่มีกำเนิด มาจากทวีปพฤษภานี้ หลังจากทีพฤษภานี้ทั้งสองถูกทำลายลงแล้วโดยปีศาจร้าย

เหล่านี้ เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นบนแผ่นดินทางตะวันตกเฉียงเหนือของโลก (หรือมิดเดิ้ลเอิร์ธ) มีเรื่องราวของชัยชนะและโศกนาฏกรรมมากมาย แต่สุดท้ายก็จบลงด้วยหายนะครั้งใหญ่ เป็นการล่มสลายของโลกในยุคโบราณ คือยุคที่หนึ่งอันยาวนานนั้นเอง อัญมณีทั้งสามถูกนำกลับคืนมาได้ (ด้วยสงครามครั้งสุดท้ายของปวงเทพ) แต่พวกเอลฟ์ก็ต้องสูญเสียมันไปอีกตลอดกาล มณีดวงหนึ่งจมลงสู่ก้นทะเล ดวงหนึ่งตกลงสู่เหวลึกของพิภพ และอีกดวงหนึ่งกลายเป็นดวงดาวบนสรวงสวรรค์ ตำนานส่วนนี้จบลงด้วยภาพการสิ้นยุคของโลก เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการแตกสลายและกลับสร้างขึ้นใหม่ การช่วงชิงเพื่อกุซิลมาริลกลับคืน และเรื่องของ ‘แสงอันมีมาก่อนดวงตะวัน’ สำหรับในส่วนสงครามสุดท้ายนั้นได้รับอิทธิพลมาจากสงครามรักนารีอ็อกในตำนานของนอร์สมากกว่าตำนานอื่นๆ แม้ว่าจะไม่เหมือนกันเสียทีเดียวก็ตาม

เมื่อเรื่องราวดำเนินไป มีความเป็นปรกณณ์น้อยลง แต่มีเรื่องราวชีวิตทางโลกมากขึ้น มนุษย์จึงได้เข้ามามีส่วน ส่วนใหญ่แล้วมนุษย์ที่กล่าวถึงในเรื่องนี้จะเป็น ‘มนุษย์ฝ่ายดี’ ทั้งครอบครัวและผู้นำของพวกเขาล้วนปฏิเสธการยอมตนรับใช้ความชั่วร้าย ครั้นเมื่อได้ยินคำร่ำลือเกี่ยวกับปวงเทพแห่งแดนประจิมกับพวกไฮเอลฟ์ พวกเขาจึงอพยพมาทางตะวันตก จนได้มาพบปะกับบรรดาเอลฟ์ผู้พลัดถิ่นในช่วงระหว่างสงครามนั่นเอง มนุษย์ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องนี้โดยหลักแล้วเป็นคนจากสามตระกูลใหญ่ของบรรพชนมนุษย์ ซึ่งได้เป็นพันธมิตรอันดียิ่งต่อบรรดาเจ้านายเอลฟ์ การสัมผัสพันธมิตรระหว่างมนุษย์กับเอลฟ์เป็นเสมือนลางบอกเหตุของประวัติศาสตร์ในยุคต่อไป แนวคิดที่ปรากฏอยู่เสมออยู่หลายครั้งคือ มนุษย์ (ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน) มี ‘สายเลือด’ ที่เกี่ยวโยงสืบเชื้อสายมาจากพวกเอลฟ์ โดยสายเลือดนี้เองที่เป็นกำเนิดของศิลปะและวรรณกรรมของมนุษย์ ตลอดทั้งการพิชิตพัฒนาของศิลปะเหล่านั้นด้วย* มีการวิวาท์ระหว่าง

* ในความเป็นจริงแล้วนี้อาจหมายความว่า “เอลฟ์” ของผมเป็นแค่ตัวแทนหรือความรู้สึกส่วนหนึ่งของธรรมชาติของมนุษย์ แต่นั่นไม่ใช่วิธีการเล่าเรื่องเชิงตำนาน

มนุษย์และเอลฟ์สองคู่ ซึ่งต่อมาทั้งสองครอบครัวนี้ได้เกี่ยวดองกันเป็นครอบครัวของเออาเรนดิล โดยมีเอลรอนด์ เอลฟ์กึ่งมนุษย์ ซึ่งปรากฏตัวอยู่ในนิยายทุกชุด รวมทั้ง*ฮอบบิท* เป็นตัวแทนของสายเลือดนี้ เรื่องที่ถือว่าเป็นเอกใน*ตำนานแห่งซิลมาริล* และได้รับความเอาใจใส่อย่างยิ่งคือ *ตำนานของเบเรนและลูธิเอนเอลฟ์นรี* (*Story of Beren and Lúthien the Elfmaiden*) เราจะพบแนวคิดสำคัญอย่างหนึ่งท่ามกลางแนวคิดอื่นๆอีกมากมาย เกี่ยวกับแรงขับเคลื่อนที่มีผลต่อการดำเนินไปของประวัติศาสตร์โลก (ซึ่งมีผลสืบทอดต่อมาใน*หมู่ชาวฮอบบิท*) การหมุนเคลื่อนไปของวงล้อแห่งพิภพมิได้เกิดจากเจ้านายหรือผู้ปกครองคนใด หรือแม้แต่เทพเจ้า แต่มันเคลื่อนไปได้ด้วยสิ่งที่แทบจะไม่ใช่ที่รู้จัก และอ่อนแอ โลกนี้เป็นหนี้บุญคุณต่อสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นมาอย่างเร้นลับ ด้วยความรู้ที่ปราชญ์ผู้ใดก็มีอาจรู้ได้นอกจากพระผู้เป็นหนึ่งเป็นความลึกกลับที่นำเหล่าบุตรของพระเจ้าไปสู่เรื่องราวอันน่าทึ่ง เพราะเบเรนคนเถื่อนชาวมนุษย์คนนี้เองที่สามารถทำในสิ่งที่กองทัพและทหารหาญทั้งหลายไม่อาจทำได้ (ด้วยความช่วยเหลือของลูธิเอน เอลฟ์สาวธรรมดาๆ ที่แม้จะเป็นขัตติยนารีก็ตาม) เขาบุกเข้าไปถึงที่มั่นของจอมอสูรและชิงเอาซิลมาริลลิตวงหนึ่งออกมาจากมงกุฎโลหะได้สำเร็จ ด้วยวีรกรรมนี้เขาจึงได้วิวาห์กับลูธิเอน อันเป็นการวิวาห์ครั้งแรกระหว่างอมตชนกับมรรตัยชน

นี่เป็นเรื่องราวของความกล้าหาญ ความมหัศจรรย์ และความรัก (ซึ่งผมเห็นว่าเป็นเรื่องราวที่สวยงามและทรงพลัง) เป็นเรื่องที่สมบูรณ์อยู่ในตัวเองแม้จะมีพื้นภูมิความรู้ในฉากหลังอย่างรางเลือน เรื่องนี้ยังเป็นจุดเชื่อมพื้นฐานในชุดนิยายนี้ด้วย หากตัดนัยความหมายที่มีซ่อนไว้อยู่ทั่วไปออกเสีย เพราะแม้การชิงซิลมาริลคืนมานี้จะเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ แต่กลับนำไปสู่หายนะในที่สุด คำสาบานของบรรดาโอโรสแห่งเฟอานอร์ได้หวนกลับมาอีกครั้ง ความโลภที่จะครอบครองซิลมาริลนั่นเองที่นำอาณาจักรเอลฟ์ทั้งหมดไปสู่ความพินาศ

ยังมีเรื่องราวอื่นอีกที่ได้รับการเอาใจใส่เช่นเดียวกัน มีทั้งความเป็นเอกเทศในตัว แต่ก็สามารถเชื่อมต่อเข้ากับประวัติศาสตร์โดยรวมได้ เช่นเรื่อง *ตำนานบุตรแห่งฮูริน (Children of Húrin)* ซึ่งเป็นเรื่องราวโศกนาฏกรรมของทูริน ทูรัมบาร์ และนี่เอลน้องสาวของเขา ทูรินเป็นดังวีรบุรุษ เป็นสัญลักษณ์ที่อาจกล่าวได้ว่าได้รับแรงบันดาลใจจากซีกอร์ด เดอะ โวลซุง^๒, เอดิปัส^๓ และกุลเลร์โวของชาวฟินแลนด์^๔ (นี้สำหรับคนที่ชอบตีความเรื่องสัญลักษณ์แม้จะไม่มีประโยชน์นักก็ตาม) ยังมีเรื่อง *การล่มสลายของกอนโดลิน (Fall of Gondolin)* ซึ่งเป็นนครสำคัญของชาวเอลฟ์ และเรื่องราวของ *เออาเรนดิลนักเดินทาง (Eärendil the Wanderer)* บุคคลสำคัญผู้ทำให้ *ตำนานแห่งซิลมาริล* ไปสู่จุดสุดท้าย ทั้งเป็นผู้ให้กำเนิดบุคคลที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างตำนานนี้กับเรื่องราวในยุคสมัยถัดไปด้วย เออาเรนดิลเป็นตัวแทนของทั้งสองชาติพันธุ์คือเอลฟ์และมนุษย์ เขารับหน้าที่ในการค้นหาเส้นทางกลับสู่แผ่นดินของปวงเทพ และเป็นทูตตัวแทนเข้าทูลวิงวอนปวงเทพให้โปรดเมตตาแก่เหล่าผู้พลัดถิ่น ช่วยเหลือพวกเขาให้รอดจากจอมอสูรด้วย เอลวิงภริยาของเขาสืบเชื้อสายมาจากลูธิเอน และได้รับซิลมาริลสืบทอดมาเป็นมรดก แต่คำสาปยัง

^๒ซีกอร์ด (Sigurd) เป็นวีรบุรุษในตำนานนอร์สเรื่องโวลซุงกา (Völsunga) เป็นโอรสของซิกมุนด์ ซึ่งเสียชีวิตจากการรบกับจอมเทพโอติน เขาเติบโตขึ้นในฐานะลูกเลี้ยงของเจ้าต่างเมืองผู้ละโมภ ภายหลังได้ออกเดินทางเพื่อแก้แค้นและสังหารมังกร ดาบของซีกอร์ดเป็นดาบที่ประกอบขึ้นใหม่จากเศษดาบของซิกมุนด์ที่แตกเป็นเสี่ยงๆ -- ผู้แปล

^๓เอดิปัส (Oedipus) เป็นชื่อวีรบุรุษในเทพตำนานกรีก เป็นโอรสกษัตริย์เมืองธีบส์ มีคำพยากรณ์ว่าเขาจะสังหารบิดาและแต่งงานกับมารดาตนเอง จึงถูกล้างใจนำไปฆ่า แต่มีผู้ลอบช่วยเหลือไว้แล้วส่งไปอยู่กับกษัตริย์ต่างเมือง เมื่อเอดิปัสโตขึ้นได้สังหารสฟิงซ์ที่ตั้งปริศนาถาและสังหารคนเดินทาง เอดิปัสสังหารเจ้าเมืองธีบส์ระหว่างการเดินทางเนื่องจากการวิวาท แล้วขึ้นครองเมืองโดยอภิเษกกับราชินีองค์เดิม ต่อภายหลังเมื่อทราบว่าเจ้าเมืองธีบส์เป็นบิดาแท้จริงและราชินีของพระองค์คือมารดาของตัวเอง เอดิปัสก็ฆ่าตัวตาย -- ผู้แปล

^๔กุลเลร์โว (Kullervo) เป็นชื่อวีรบุรุษในตำนานปรัมปราของฟินแลนด์เรื่องกาลเลวาลา (Kalevala) เรื่องราวของเขาโศกเศร้า บิดาของเขาตายแต่ยังเล็ก ตัวเขาถูกขายไปเป็นทาส ภายหลังเมื่อหนีออกมาเป็นไทแก่ตัว ได้กลับไปล้างแค้นแล้วแต่งงานกับหญิงผู้หนึ่งซึ่งภายหลังค่อยทราบว่าเป็นน้องสาวของตัวเอง เขาจึงฆ่าตัวตาย -- ผู้แปล

คงมีผลอยู่ บ้านของเออาเรนดิลจึงถูกบรรดาโอโรสแห่งเฟอานอร์ทำลายเสีย ด้วยเหตุนี้ทำให้เอลวิงกระโจนลงสู่ทะเลเพื่อรักษาดวงมณีไว้ จนกระทั่งนางได้มาพบกับเออาเรนดิล ทั้งสองจึงเดินทางไปถึงวาลินอร์ ได้ด้วยอำนาจแห่งมามณีนีดวงนี้ คนทั้งสองสามารถบรรลุภารกิจของตน โดยแลกกับการไม่หวนคืนสู่โลกหรืออาศัยอยู่ร่วมกับเอลฟ์หรือมนุษย์คนใดอีก ครั้นแล้วปวงเทพจึงได้เคลื่อนพลออกจากแดนประจิม แล้วที่มั่นของจอมอสูรจึงถูกทำลายลง ตัวจอมอสูรเองถูกจับขังอยู่ในสุญญินอกเขตพิภพ ไม่สามารถกลับคืนมาดำรงร่างใด ๆ อีก ส่วนซิลมาริลอีกสองดวงถูกชิงคืนมาจากมกฏโลหะ แต่ก็สูญหายไปไม่ช้า โอโรสของเฟอานอร์สององค์สุดท้ายได้ขโมยมันมา ด้วยอำนาจแห่งแรงสาบาน แล้วทั้งสองก็ถูกทำลายด้วยอำนาจของซิลมาริลนั่นเอง โดยการกระโจนลงสู่ทะเลและเหวลึกแห่งพิภพ นาวาของเออาเรนดิลที่ประดับด้วยซิลมาริลดวงสุดท้ายถูกนำไปไว้บนสรวงสวรรค์ และกลายเป็นดวงดาวที่จรัสแสงที่สุด นี่จึงเป็นอันสิ้นสุด *ตำนานแห่งซิลมาริล* และเรื่องราวทั้งปวงในยุคที่หนึ่ง

เรื่องราวในลำดับต่อไปเกี่ยวข้องกับ (หรืออาจเกี่ยวข้อง) กับยุคที่สอง แต่เวลานั้นบนโลกกำลังเป็นยุคมืด จึงไม่มีเรื่องราวเล่าขานอยู่ในประวัติศาสตร์ (หรือควรจะบันทึกเอาไว้) มากนัก ในมหาสงครามเพื่อโค่นจอมอสูรตนแรกทำให้แผ่นดินแตกแยกวินาศ ดินแดนทางตะวันตกของมิดเดิ้ลเอิร์ธต้องวอดวายไป เราได้ทราบว่บรรดาเอลฟ์ผู้พลัดถิ่นได้รับอนุญาตให้กลับคืนสู่แดนประจิมได้ โดยไม่มีการบังคับแต่อย่างใด และสามารถพำนักอยู่ที่นั่นสืบไปอย่างสันติ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ได้ไปอยู่ในวาลินอร์อีก แต่ต้องอยู่บนเกาะเอเรสเซอา ‘เกาะเอกา’ ซึ่งยังอยู่ในช่วงสายตาจากแผ่นดินอัคคีสิทธิ์ ส่วนบรรดามนุษย์จากสามตระกูลใหญ่ได้รับรางวัลสำหรับความกล้าหาญและชื่อเสียงของพวกเขาด้วยการได้ไปอยู่ในดินแดน ‘สุดขอบตะวันตก’ ของแผ่นดินแห่งมรรตัยชนทั้งปวง บนเกาะ ‘แอตแลนติส’ หรือ

นูเมนอร์อันยิ่งใหญ่ ปวงเทพไม่อาจล้มล้างชะตาหรือพรแห่งมรรตัยจากพระเป็นเจ้าได้ แต่ประทานพรให้ชาวนูเมนอร์มีช่วงอายุที่ยืนยาวมาก และแล้วชาวมนุษย์จึงออกเรือจากแผ่นดินมิดเดิ้ลเอิร์ธมุ่งสู่ดินแดนใหม่ สร้างอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ขึ้นกลางทะเลที่อยู่ไกลสุดปลายสายตาจากเกาะเอเรสเซอา (มิใช่จากกาลินอร์) บรรดาไฮเอลฟ์จำนวนมากต่างก็ล่องเรือกลับสู่แดนประจิมเช่นกัน แต่ก็ยังคงมีหลงเหลืออยู่อีกไม่น้อย มนุษย์บางส่วนที่เป็นเครือญาติกับชาวนูเมนอร์ยังคงพำนักอยู่บนแผ่นดินใหญ่ไม่ห่างจากชายฝั่งทะเลลึก สำหรับเอลฟ์ผู้พลัดถิ่นบางส่วนมิได้เดินทางกลับไป หรือมิฉะนั้นก็ชะลอการเดินทางกลับของตนออกไปเสีย (เพราะหนทางคืนสู่แดนประจิมนั้นเปิดอยู่เสมอสำหรับบอมตชน และเรือที่เกรย์เฮเวนส์ก็เตรียมพร้อมจะล่องออกไปทุกเมื่อ) ขณะเดียวกันพวกออร์ค (หรือก๊อบลิน) และสัตว์อสูรอื่นๆ ที่สร้างขึ้นโดยจอมอสูรตนแรกหาได้ถูกทำลายไปจนสิ้นไม่ ทั้งยังมีเซารอนอยู่อีกด้วย ในตำนานแห่งซิลมาริล และเรื่องราวอื่นๆ ของยุคที่หนึ่ง เซารอนเป็นเทพองค์หนึ่งจากกาลินอร์ที่แปรพักตร์มารับใช้จอมอสูร จนกลายเป็นข้าหลวงและบริวารคนสำคัญ เมื่อจอมอสูรถูกพิชิตลง เขาจึงเกิดความกลัวและสำนึกเสียใจในการกระทำของตน แต่สุดท้ายแล้วเขาไม่ยอมทวนคืนแผ่นดินคัลดัสสิธรีเพื่อรับคำพิพากษาโทษตามบัญชาของปวงเทพ กลับยังคงอยู่ในมิดเดิ้ลเอิร์ธ และแล้วจากความตั้งใจดีในเบื้องต้นที่จะปรับแต่งแก้ไขพื้นฟูสภาพอันยับเยินของมิดเดิ้ลเอิร์ธที่ถูกปวงเทพทอดทิ้ง เขาจึงค่อยๆ ตกไปสู่ความชั่วร้ายอย่างช้าๆ และปรารถนาจะได้ครอบครองอำนาจอันสมบูรณ์ เขาถูกความเกลียดชังเผ่าเผาลาญอย่างร้ายกาจ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเกลียดชังต่อปวงเทพและพวกเอลฟ์) ตลอดช่วงเวลาสนธยาของยุคที่สอง เงามืดค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในปากตะวันออกของมิดเดิ้ลเอิร์ธ แผ่ขยายครอบคลุมบรรดามนุษย์ที่ทวีจำนวนขึ้นบนแผ่นดินขณะที่พวกเอลฟ์กลับเสื่อมถอยโรยราลง องค์ประกอบสำคัญสามส่วนของเรื่องราวในช่วงนี้ได้แก่เรื่องของพวกเอลฟ์ที่ยังตกค้างอยู่บนมิดเดิ้ลเอิร์ธ เรื่องการทวิอำนาจของเซารอน

ขึ้นมาเป็นจอมอสูรตนใหม่ เป็นทั้งนายและพระเจ้าของพวกมนุษย์ กับเรื่องของเกาเหญูเมนอร์-แอตแลนติส ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นร่วมยุคร่วมสมัยกัน ปรากฏเป็นนิทานหรือบันทึกสองเรื่องคือ *แหวนแห่งอำนาจ (The Rings of Power)* และ *การล่มสลายของนูเมนอร์ (Downfall of Númenor)* ทั้งสองเรื่องนี้เป็นพื้นฐานสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเรื่อง *ฮอบบิท (The Hobbit)* และเรื่องอื่นๆ ที่เกิดต่อเนื่องมา

ในช่วงแรกเราจะมองเห็นสาเหตุของความผิดพลาดครั้งที่สองหรืออย่างน้อยก็เป็น 'ข้อบกพร่อง' ของพวกเอลฟ์ ไม่มีเหตุผิดปกติดังสำคัญอย่างใดเลยในการที่พวกเขาตั้งรกรากอยู่ยังไม่ทำตามคำของปวงเทพ ยังคงเคร่งครัดกับ*ดินแดนแห่งมรดกซึ่งตนเคยประกอบวีรกรรมไว้แต่อดีตกาล พวกเขายังหวังในผลประโยชน์ของตนอยู่แม้จะยังไม่ต้องการใช้ประโยชน์นั้น ในเวลานี้ เขาปรารถนาสันติสุขและความทรงจำอันสวยงามสมบูรณ์แบบของ 'แดนประจิม' แต่ก็ยังต้องการพำนักอยู่บนดินแดนธรรมดาที่ซึ่งพวกเขาได้รับความเคารพยกย่องเป็นผู้ทรงศักดิ์ เหนือกว่าพวกเอลฟ์ป่า คนแคระ และมนุษย์ แทนที่จะไปเป็นประชากรชั้นต่ำที่สุดบนแผ่นดินวาลินอร์ พวกเขาริเริ่มรู้สึกพริ้งพริ้วกับ 'การจางหาย' ซึ่งเป็นสิ่งบ่งบอกถึงการร่วงโรยไปในวันเวลา (อันเป็นกฎของโลกภายใต้แสงตะวัน) เอลฟ์ทั้งหลายต่างเคร่งครัด คิลบิรยาอันเก่าแก่ (เราอาจเรียกเช่นนั้นได้) ตลอดจนความอุตสาหะทั้งปวงของพวกเขาล้วนเป็นไปเพื่อรักษาความเป็นอมตะของตนไว้ ถึงกระนั้นพวกเอลฟ์ก็ยังคงรักษาเจตจำนงเริ่มแรกของเผ่าพันธุ์ตนไว้ด้วย เขายังทำหน้าที่เสริมความงดงามให้แก่โลก และคอยรักษาเยียวบาบดแผลต่างๆ ของพิภพ เราจะพบว่ามีอาณาจักรของพวกเอลฟ์ที่ยังคงอาศัยอาวาร์ณโลกนี้อยู่ภายใต้การปกครองของกิลกาธัต ตั้งอยู่ทางสุดปลายตะวันตกเฉียงเหนือของทวีป บนดินแดนส่วนที่เหลืออยู่ ที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นแผ่นดินเก่าแก่ใน *ตำนานแห่งซิลมาริล* นอกจากนี้ยังมีอาณาจักรอื่นๆ อีก

* ผู้พิมพ์ได้ตัดทอนคำบางคำในประโยคนี้ไปจากต้นฉบับลายมือดั้งเดิม

เช่น อิมลาดริส (หรือริเวนเดลล์) ของเอลรอนด์ และอาณาจักรเอเรกियोอันยิ่งใหญ่ที่เชิงเทือกเขามิสตี้ทางปากตะวันตก ใกล้กับเหมืองมอริอา อาณาจักรสำคัญของพวกคนแคระในยุคที่สอง ในช่วงเวลานั้นผองชนที่เป็นปฏิปักษ์กันเสมอมา (คือพวกเอลฟ์และคนแคระ) จึงได้สร้างสัมพันธอันดีต่อกันเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวในประวัติศาสตร์ ยังผลให้งานช่างโลหะศาสตร์มีวิวัฒนาการไปถึงจุดสูงสุด แต่เอลฟ์จำนวนมากไปหลงฟังคำของเซารอน ซึ่งในยุคนั้นยังมีร่างอันงดงาม ทั้งเจตนาของเขากับพวกเอลฟ์ก็เป็นไปในแนวทางเดียวกันอีกด้วย นั่นคือมุ่งจะแก้ไขพื้นผิวดินที่พินาทอวตวาย เซารอนได้พบจุดอ่อนของพวกเอลฟ์ จึงได้แนะนำว่า หากทั้งสองฝ่ายร่วมมือกันแล้ว พวกเขาก็คงสามารถสร้างแผ่นดินตะวันตกของมิดเดิ้ลเอิร์ธให้งดงามประหนึ่งสวนสวรรค์วาลินอร์ได้สำเร็จ การพยายามจะสร้างแผ่นดินสวรรค์ขึ้นใหม่สำหรับพวกตนย่อมเป็นการท้าทายต่อเทพทั้งปวงนั่นเอง ทั้งกิลกาตดและเอลรอนด์ปฏิเสธคำเชิญชวนเหล่านี้ ในขณะที่อาณาจักรเอเรกियोกลับเริ่มงานอันยิ่งใหญ่ขึ้น พวกเอลฟ์พาตัวเข้าไปใกล้ความมั่งงายในเวทมนตร์และอำนาจเครื่องจักรมากที่สุด พวกเขาได้สร้าง **แหวนแห่งอำนาจ** ขึ้นด้วยความช่วยเหลือจากวิชาความรู้ต่างๆ ของเซารอน (‘อำนาจ’ ในเรื่องราวเหล่านี้เป็นคำที่มีความหมายร้ายกาจส่อไปในทางชั่ว ยกเว้นเมื่อกล่าวถึงอำนาจของปวงเทพเท่านั้น)

อำนาจอันเป็นเอก (สำหรับแหวนทุกวง) คือความสามารถในการป้องกัน หรือชะลอความเสื่อมสลาย (เพราะ ‘ความเปลี่ยนแปลง’ ในที่นี้เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ) มันสามารถปกป้องสิ่งอันเป็นที่ปรารถนาหรือเป็นที่รักยิ่ง หรือรักษารูปลักษณ์ที่ปรากฏเอาไว้ นี่ล้วนเป็นสิ่งที่พวกเอลฟ์ต้องการ แหวนเหล่านี้ยังช่วยทวีอำนาจตามปกติของผู้ครอบครองให้เพิ่มพูนขึ้นอีกด้วย ความสามารถนี้เปรียบได้ดั่ง ‘เวทมนตร์’ ทำให้เจตนาอันดีสามารถหันไปสู่ความชั่วได้โดยง่าย ก่อให้เกิดความทะเยอทะยานจะเป็นผู้ครอบครอง จนในที่สุดพวกเอลฟ์ก็มีอำนาจอื่นๆ อีกที่ได้รับมาจาก

เซารอนโดยตรง (หรือ 'เนโครมันเซอร์' พ่อมดหมอผี อันเป็นชื่อที่ใช้เรียกขานเซารอนเมื่อเขาจำแลงร่างเป็นเงาผีดิบวาบ ดังที่ปรากฏในเรื่อง *ฮอบบิท*) เช่นการเสกสิ่งของให้หายไป หรือเนรมิตของที่ไม่มีอยู่ในโลกให้เป็นจริงขึ้นมา

เอลฟ์แห่งเอเรกอนได้สร้างแหวนอันเปี่ยมด้วยอำนาจและมีความงดงามเป็นเลิศขึ้นสามวง โดยอาศัยแต่เพียงจินตนาการของพวกเขาคนเดียวจุดประสงค์เพื่อจะรักษาความงดงามไว้ พวกเขาไม่ได้หารือกับเซารอนในการสร้างแหวนเหล่านี้ ขณะที่เดียวกันเซารอนเองก็ได้สร้างแหวนเอกขึ้นอย่างลับๆ ด้วยอัคคีได้พิภพในแผ่นดินดำของตน นั่นคือแหวนประมุข ซึ่งดำรงอำนาจของแหวนทั้งหมดทุกวง ทั้งสามารถควบคุมแหวนเหล่านั้นด้วย ผู้สวมแหวนประมุขสามารถมองเห็นความคิดของผู้สวมแหวนบริวาร สามารถปกครองควบคุม และสุดท้ายสามารถบังคับบัญชาผู้สวมแหวนเหล่านั้นได้ประหนึ่งทาส อย่างไรก็ตาม เซารอนมิได้คำนึงถึงความเฉลียวฉลาดและความสามารถหยั่งรู้อันเฉียบแหลมของพวกเขาเอลฟ์เลย ดังนั้นเมื่อเขาสวมแหวนเอก พวกเขาเอลฟ์ก็รู้สึกถึงได้ทันที และตระหนักถึงเจตนาอันแท้จริงของเซารอน พวกเขาเอลฟ์หวาดกลัวมาก จึงได้นำแหวนทั้งสามวงไปซ่อนไว้มิให้เซารอนค้นพบ ทำให้แหวนทั้งสามยังคงพิสุทธิ์ปราศมลทิน ส่วนแหวนวงอื่นๆพวกเขาเอลฟ์ก็พยายามจะทำลายเสีย

ผลจากสงครามระหว่างเซารอนกับพวกเขาเอลฟ์ทำให้แผ่นดินมืดดำแลเอิร์ธ โดยเฉพาะดินแดนทางตะวันตก ต้องพินาศย่อยยับยิ่งไปกว่าเดิมอาณาจักรเอเรกอนถูกยึดได้และถูกทำลายสิ้น เซารอนยึดแหวนแห่งอำนาจไปได้หลายวง แล้วจึงนำแหวนแห่งความชั่วช้าและความเป็นทาสไปมอบแก่ผู้ที่ยอมรับ (ผู้เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานหรือโลภโมโหสัน) จึงเป็นที่มาของคำโคลงโบราณที่ปรากฏเป็นบทกวีสำคัญอยู่ใน *ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์* ดังนี้

แหวนสามวงแด่กษัตริย์พรายใต้แผ่นฟ้า
เจ็ดวงแด่เจ้าชาวแคระในท้องพระโรงศิลา
เก้าวงนั้นหนาแด่มนุษย์ผู้ไร้รินดร์
วงเดียวแด่เจ้าแห่งอสูรผู้ครองบัลลังก์ดำ
ในแดนมรณะแห่งมอร์ดอร์^๕

เซารอนกลายเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดบนมิตเดิลเอิร์ธ พวกเอลฟ์ต่างหลบไปอยู่ในที่ลึกลับ (ไม่เป็นที่เปิดเผยจนปัจจุบันนี้) อาณาจักรเอลฟ์แห่งสุดท้ายของกษัตริย์กิลกาธดดำรงอยู่อย่างหวาดผวามนุษย์ฝั่งสุดท้ายตะวันตกของมิตเดิลเอิร์ธ อันเป็นที่ตั้งของนครท่า ส่วนเอลรอนด์ซึ่งเป็นเอลฟ์กึ่งมนุษย์ บุตรแห่งเออาเรนดิล คอยปกป้องรักษาดินแดนอันร่มเย็นงดงามของ *อิมลาดริส* (หรือ *ริเวนเดลล์* ในภาษาอังกฤษ) ซึ่งอยู่ทางสุดชายตะวันออกของแผ่นดินตะวันตกนั้น^๖ แต่เซารอนได้ปกครองชาวมนุษย์จำนวนมากที่มีเคยติดต่อกับพวกเอลฟ์ ทั้งไม่เคยรู้จักกับวาลาร์หรือปวงเทพอันแท้จริงเลย เซารอนปกครองอาณาจักรของตนที่แผ่ขยายใหญ่ขึ้นจากหอคอยหิมิพบาร์ด-ดัวร์ในแผ่นดินมอร์ดอร์ หอคอยนี้ตั้งอยู่ใกล้กับภูอัคคี อันเป็นสถานที่สร้างแหวนเอกนั่นเอง

หากการจะสร้างแหวนเอกได้อย่างสมบูรณ์นั้น เซารอนจำต้องสละอำนาจอันมีมาแต่กำเนิดของตนเป็นจำนวนมากให้แก่แหวนเอก (เป็น

^๕จาก *ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์ ตอน มหันตภัยแห่งแหวน* แปลโดย วลัย ชื่นยง หน้า ๑๒

^๖เอลรอนด์เป็นสัญลักษณ์ของภูมิปัญญาโบราณ ตระกูลของเขาเป็นตัวแทนของภูมิความรู้ซึ่งปกป้องรักษาความทรงจำอันนำพาเกรงของประเพณีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับความดี ความเฉลียวฉลาด และความงดงาม อาณาจักรของเขามิได้เป็นสถานที่ *กระทำ*การใดๆ เป็นแต่เพียงสถานที่ซึ่ง *สะท้อน* สิ่งดีงามเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้สถานที่แห่งนี้จึงเป็นจุดที่ต้องมาเยือนทุกครั้งก่อนจะออกไปปฏิบัติภารกิจ หรือก้าวเข้าสู่ ‘การผจญภัย’ ทุกชนิด มันอาจเพียงบังเอิญอยู่บนทางผ่าน (เช่นที่ปรากฏใน *ฮอบบิท*) แต่แล้วการเฝ้ากลับกลายเป็นความจำเป็นที่จะต้องเริ่มออกเดินทางจากที่นั่นโดยปราศจากความรู้ถึงเส้นทางที่จะไปในเรื่อง *ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์* เมื่อบรรดาวิรชนหนีภัยอันตรายจากความชั่วร้ายที่ถูกคามอยู่ไปสู่คฤหาสน์ของเอลรอนด์ พวกเขาจำเป็นต้องออกเดินทางจากไปสู่เส้นทางใหม่ที่แตกต่างไปจากความคิดเดิมอย่างสิ้นเชิง คือมุ่งเข้าหาอันตรายและประจันหน้ากับจุดกำเนิดของความชั่วร้าย

แนวคิดเชิงสัญลักษณ์ที่พบได้บ่อยมากในตำนานปรัมปราและเทพนิยายทั้งหลาย) ยามที่เขาสวมแหวนนั้น อำนาจของเขาบนโลกจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และแม้เขาจะมีได้สวมแหวน อำนาจนั้นก็ยังคงอยู่และ 'ตอบสนอง' ต่อเขา เขามิได้ 'สูญเสียอำนาจ' ไป เว้นแต่จะมีผู้อื่นช่วงชิงแหวนนั้นไปไว้ในครอบครอง หากเกิดกรณีนี้ขึ้น ผู้ครอบครองคนใหม่สามารถจะทำหายอำนาจของเซารอนได้ (หากเป็นผู้ที่แข็งแกร่งและกล้าหาญพอ) และกลายเป็นนายเหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่เซารอนได้เรียนรู้และสร้างขึ้นหลังจากสร้างแหวนเอก เขาสามารถโค่นเซารอนและช่วงชิงแผ่นดินมาเป็นของตน นี่เป็นจุดอ่อนที่สำคัญมากที่เซารอนกระทำต่อสถานะของตนเอง ด้วยความพยายามอย่างยิ่งยวด (และล้มเหลวอย่างใหญ่หลวง) ในอันที่จะปกครองพวกเอลฟ์ให้เป็นทาส และต้องการควบคุมทุกความนึกคิดจิตใจของบริวารของตน นอกจากนี้ยังมีจุดอ่อนสำคัญอีกประการหนึ่งคือ หากแหวนเอกถูกทำลายหรือลบล้างได้ อำนาจของแหวนก็จะสูญสลายไปด้วย แล้วร่างของเซารอนจะอันตรธานไปกลายเป็นเพียงเงามืด ซึ่งเป็นรูปแบบของจิตวิญญาณอันพยายามเท่านั้น แต่เซารอนมิได้ใส่ใจหรือหวาดวิตกแต่อย่างใด เพราะแหวนเอกไม่มีทางถูกทำลายด้วยฝีมือของช่างโลหะผู้ใดที่ด้อยฝีมือกว่าเขา มันไม่มีวันหลอมในอัคคีใด ๆ นอกเสียจากอัคคีอมตะใต้พิภพที่ซึ่งมันถูกสร้างขึ้นมา ที่นั่นไม่มีใครเข้าไปถึงได้ เพราะอยู่ในแผ่นดินมอร์ดอร์ อีกประการหนึ่ง อำนาจแห่งความโลภของแหวนเอกนั้นรุนแรงยิ่งใหญ่มาก จนกระทั่งผู้ใดที่ใช้แหวนนี้ต้องตกอยู่ใต้อำนาจของแหวนเสียเอง อำนาจของแหวนนั้นเกินกำลังของผู้ใด (แม้แต่ตัวเซารอนเอง) ที่จะสามารถทำลายมัน โยนมันทิ้งไป หรือทำเป็นไม่สนใจได้ด้วยเหตุนี้เซารอนจึงมั่นใจว่า ไม่ว่าอย่างไรก็มีเพียงเขาเท่านั้นที่จะได้สวมแหวน

ยุคที่สองจึงได้ดำเนินไปในลักษณะนี้ อาณาจักรอันยิ่งใหญ่ที่ปกครองด้วยระบอบเทวนิยมอันชั่วร้าย (เพราะเซารอนเป็นเหมือนกับพระเจ้าสำหรับทาสของเขา) จึงได้แผ่ไพศาลขึ้นบนมิดเดิ้ลเอิร์ธ ส่วนใน

ทางตะวันตก หรือพูดให้เห็นภาพชัดเจนตามตำนานนี้คือดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือ ได้เป็นแหล่งลี้ภัยอันล่อแหลมของพวกเอลฟ์ ฝ่ายพวกมนุษย์ในภูมิภาคนั้นยังมิได้ถูกชักจูงไปสู่ความชั่วร้าย เพราะต่างถูกเพิกเฉยละเลยไป มนุษย์ที่ดีหรือชนชั้นผู้นำ ความจริงเป็นญาติกับบรรดาผองชนที่จากไปสู่เกาะนูเมนอร์ ซึ่งล้วนแต่ดำรงชีวิตอยู่กับกลุ่มชนของตนด้วยความเป็นชาตินิยมอย่างสูง ตามแบบอย่างของโฮเมอร์

ขณะเดียวกัน *นูเมนอร์* ก็รุ่งเรืองมั่งคั่ง เจริญด้วยภูมิปัญญาและก้าวหน้าในวิทยาการ ภายใต้การปกครองของจอมกษัตริย์ผู้มีพระชนม์ยืนยาวที่สืบทอดเชื้อสายโดยตรงมาจากเอลรอส บุตรแห่งเออาเรนดิล และอนุชาของเอลรอนด์ *การล่มสลายของนูเมนอร์* อันเป็นความพิพาทครั้งที่สองของมนุษยชาติ (หรือมนุษย์ที่มีวิวัฒนาการขึ้น แต่ก็ยังเป็นมรรตัยชนอยู่) นำไปสู่จุดจบหายนะอย่างฉับพลันทันใด ไม่เพียงแต่เป็นการสิ้นสุดยุคที่สองเท่านั้น แต่เป็นการสิ้นสุดของโลกในยุคโบราณหรือโลกในตำนานยุคเริ่มต้นด้วย (หมายถึงโลกซึ่งมีลักษณะแบนและมีขอบเขตทรงกลมล้อมรอบ) หลังจากนั้นจึงเป็นการเริ่มต้นยุคที่สามหรือยุคแห่งสนธยา อันมีลักษณะเหมือนโลกในยุคกลาง ยุคนี้เป็นยุคแรกของโลกที่แตกสลายและเปลี่ยนแปลงไป แต่เป็นยุคสุดท้ายของอาณาจักรแห่งความอาลัยของพวกเอลฟ์ที่ยังสามารถมองเห็นรูปร่างตัวตนได้อย่างชัดเจน และเป็นยุคสุดท้ายเช่นกันที่จอมปีศาจสามารถฉวยฉวยตัวตนได้อย่างรูปกายเป็นรูปทรงเดียวกันได้

การล่มสลาย เป็นส่วนหนึ่งที่เกิดจากความอ่อนแอภายในของมนุษย์ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากความผิดพลาดครั้งแรก (มิได้ถูกบันทึกอยู่ในเรื่องเล่าชุดนี้) แม้พวกเขาจะสำนึกเสียใจ แต่ก็มิได้แก้ไขปรับปรุงตัวเองของรางวัลนั้นเป็นอันตรายต่อมนุษย์มากกว่าการลงโทษเสียอีก! ความล่มสลายเกิดจากความโลภของเซารอนที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมนานาประการกับจุดอ่อนแอของมนุษย์ ประเด็นสำคัญก็คือกฎเกณฑ์หรือข้อห้ามนั่นเอง (ผมคิดว่าเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับเรื่องราวของมนุษย์)

ชาวนูเมนอร์อาศัยอยู่ห่างจากแผ่นดินสุดขอบตะวันออกของ ‘แผ่นดินอมตะ’ หรือเกาะเอเรสเซอา เพียงชั่วสุดสายตามองเห็น พวกเขายังเป็นมนุษย์เพียงกลุ่มเดียวที่สามารถพูดภาษาเอลฟ์ได้ (เพราะได้ศึกษา มาแต่ยุคสมัยที่ทั้งสองชนชาติเป็นมิตรที่ดีต่อกัน) ดังนั้นชาวนูเมนอร์จึงยังติดต่อกับหาภกับสหายและพันธมิตรเก่าแก่อยู่อย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเอลฟ์แห่งเอเรสเซอาหรือเอลฟ์จากอาณาจักรของกิลกาธัดบนชายฝั่ง มิติเดิลเอิร์ธก็ตาม พวกเขาแลดูคล้ายกับเอลฟ์จนแทบแยกไม่ออก ไม่ว่าในทางร่างกายหรือด้านอำนาจในดวงจิต แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังต้อง ลื่นชีพ ถึงแม้ว่าจะได้รับรางวัลให้มีอายุยืนยาวมากกว่าสามเท่าของช่วง อายุปกติของคนทั่วไปแล้วก็ตาม รางวัลของพวกเขากลับเป็นเหตุแห่ง ความพิณาศของพวกเขาเอง เป็นตัวการที่ยั่วกิเลสของพวกเขา ช่วงชีวิต อันยาวนานทำให้พวกเขารุ่งเรืองในศิลปวิทยาการ แต่ได้ก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของสรรพสิ่งเหล่านั้นด้วย กลายเป็นความปรารถนาที่ต้องการ เวลามากยิ่งขึ้นเพื่อจะได้อยู่เสพสุขกับความรุ่งเรืองเหล่านั้นสืบไป ปวงเทพล้วนเห็นการณ์เหล่านั้นล่วงหน้าแล้ว จึงได้กำหนดข้อห้ามสำหรับ ชาวนูเมนอร์ไว้ตั้งแต่เริ่มแรก โดยห้ามพวกเขาล่องเรือมาสู่เอเรสเซอา หรือ ออกเรือมาทางตะวันตกไกลเกินจนกระทั่งไม่สามารถแลเห็นฝั่งแผ่นดิน ของตนได้ ส่วนทิศอื่นใดนอกเหนือจากนั้นพวกเขาสามารถเดินทางไปได้ ตามใจทั้งสิ้น ชาวนูเมนอร์จะต้องไม่ก้าวขึ้นสู่แผ่นดิน ‘อมตะ’ แล้วหลงใหล เติบโตจนความเป็นอมตะ (แห่งพิภพนี้) ซึ่งขัดแย้งกับชะตาชีวิตอันพิเศษของ พวกเขาหรือพรจากองค์อิฐวาทาร์ (พระเป็นเจ้า) เพราะโดยธรรมชาติของ พวกเขานั้นไม่อาจทนรับความเป็นอมตะได้^๔

^๔ ‘มูมมองเซ่นนี้’ (ซึ่งจะปรากฏย้ำอีกอย่างชัดเจนในกรณีของชาวฮอบบิทที่ได้ครอบครองแหวนเอก อยู่ชั่วเวลาหนึ่ง) เป็นการอธิบายว่า แต่ละ ‘ชาติพันธุ์’ ต่างมีช่วงอายุตามธรรมชาติสอดคล้องกับสภาวะ ทางร่างกายและจิตใจ ไม่สามารถจะเพิ่มขึ้นได้ไม่ว่าในแง่มุมใดก็ตาม การยืดเวลาของตนออกไป จะเปรียบเหมือนการซึ่งเชือกให้ตึงเกินกว่าจะทนได้ หรือ ‘ทานเนยบนขนมปังจนบางเฉียบ’ อันเป็นการ ทรมานอย่างเหลือล้น

การเสื่อมของชาวนูเมนอร์เกิดขึ้นเป็นสามขั้น แรกเริ่มเดิมทีชาวนูเมนอร์เชื่อฟังคำสั่งห้ามกันอย่างเคร่งครัดและเต็มใจ ไม่มีข้อโต้แย้งใดๆเลย แม้ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจเหตุผลก็ตาม แต่เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาจำต้องเชื่อฟังคำสั่งอย่างไม่เต็มใจ และเกิดเสียงซุบซิบนินทามากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งพวกเขากระทำการกบฏต่อปวงเทพในที่สุด เกิดความวิวาทระหว่างคนของราชันและผู้คนที่ถูกกบฏฝ่ายหนึ่ง กับหมู่ผู้ศรัทธาจำนวนน้อยนิดที่ถูกทารุณอย่างโหดร้ายอีกฝ่ายหนึ่ง

ในขั้นแรก ด้วยความที่พวกเขาเป็นชนผู้รักสันติ จึงทุ่มเทความกล้าหาญของพวกตนไปในการออกสำรวจท้องทะเล ชาวนูเมนอร์เป็นนักเดินเรือที่เชี่ยวชาญอย่างเอกอุ ด้วยมีสายเลือดของเออาเรณิดลอยู่ในตัว พวกเขา่องเรือไปสุดชายเขตแดนทางเหนือ ใต้ และตะวันออก เพราะมีอาจเดินทางฝ่าคำสั่งห้ามไปสู่แดนประจิมได้ พวกเขามักจะเดินทางไปยังชายฝั่งตะวันตกของมิดเดิ้ลเอิร์ธ ที่นั่นพวกเขาได้ช่วยเหลือเอลฟ์และมนุษย์บนแผ่นดินด้านทานซารอน เพิ่มความเกลียดชังไม่รู้จบของซารอนมากยิ่งขึ้น ในยุคนั้นนั้นชาวนูเมนอร์เดินทางไปหาพวกคนเถื่อนในฐานะผู้แทนของพระเจ้าที่นำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่ พวกเขาำของของขวัญแห่งศิลปะและวิทยาการต่างๆมาให้แล้วก็จากไป เหลือไว้แต่เรื่องราวลือเกี่ยวกับจอมกษัตริย์และเทพยดาผู้มาจากอัสตองคต

ขั้นที่สอง เป็นยุคนัยของความภาคภูมิใจและรุ่งเรือง และปฏิบัติตามข้อห้ามของวาลาร์อย่างไม่เต็มใจ ชาวนูเมนอร์เริ่มแสวงหาความร่ำรวยมั่งคั่งมากกว่าความสุขสงบของจิตใจ ความต้องการหลบหนีให้พ้นจากความตายทำให้เกิดพิธีกรรมเกี่ยวกับงานศพขึ้น พวกเขาทุ่มเทเงินทองประดับประดาหลุมฝังศพและอนุสรณ์สถานกันอย่างมากมาย แล้วเริ่มตั้งหลักปักฐานบนชายฝั่งตะวันตกของมิดเดิ้ลเอิร์ธ เพื่อเป็นฐานที่มั่นและ 'โรงงาน' สำหรับพวกเจ้านายที่แสวงหาความร่ำรวย ชาวนูเมนอร์กลายเป็นผู้เก็บภาษี นำสินค้าสิ่งมีค่าจากแผ่นดินลงเรือใหญ่ของตนข้ามทะเลกลับไปมากขึ้นๆทุกที แล้วเริ่มงานสร้างอาวุธกับเครื่องจักรอีกมากมาย

ช่วงเวลานี้สิ้นสุดลงพร้อมกับการเริ่มขึ้นของขั้นตอนสุดท้ายนับจากการขึ้นครองราชย์ของกษัตริย์องค์ที่สิบสาม^๔ ของสายวงศ์แห่งเอลรอส คือ ทาร์-คาลิออน ราชันทอง กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจและหยิ่งทะนงที่สุดของกษัตริย์นูเมนอร์ทั้งปวง เมื่อพระองค์ทรงทราบว่าเซารอนได้ตั้งตัวขึ้นเป็นราชันแห่งราชันทั้งปวงและเป็นเจ้าผู้ครองพิภพ ก็ทรงตัดสินพระทัยที่จะโค่น ‘ผู้อ้างสิทธิ์’ นั้นลงเสีย พระองค์ยกทัพหลวงเต็มยศพร้อมยุทธโศปกรณ์มหาศาลมุ่งไปสู่มิดเดิ้ลเอิร์ธ ทแกั้วทหารชาวนูเมนอร์เมื่อยามรุ่งโรจน์เป็นที่สุดกล้าแข็งน่าหวาดหวั่นนัก จนกระทั่งสมุนบริวารของเซารอนไม่กล้าประจันหน้า เซารอนยอมตนลงสยบและให้สัตย์สาบานในอันจะจงรักภักดีต่อทาร์-คาลิออน เขาถูกนำตัวกลับไปยังนูเมนอร์ในฐานะนักโทษและเชลยศึก แต่แล้วด้วยเล่ห์เหลี่ยมมารยาและความฉลาดรอบรู้ของเซารอนทำให้เขาได้เลื่อนขึ้นจากทาสไปเป็นหัวหน้าที่ปรึกษาของกษัตริย์ในเวลาอันรวดเร็ว เขาหว่านล้อมล่อลวงกษัตริย์กับบรรดาเจ้านายทั้งหลายและประชาชนจำนวนมากให้หลงเชื่อคำของตน เซารอนกล่าวว่าพระเป็นเจ้านั้นหาไม่จริงไม่ พระผู้เป็นหนึ่งที่เขาว่าลาร์แห่งแดนประจิมเอ๋ยอ้างถึงเป็นเพียงสิ่งจอมปลอมที่กุขึ้นด้วยความริษยา เป็นพระเจ้าในความปรารถนาของพวกวาลาร์เท่านั้น แต่ผู้เป็นใหญ่แห่งเทพทั้งปวงแท้จริงแล้วประทับอยู่ในสุญญิม ผู้จะเสด็จมาพิชิตในวาระสุดท้าย และบันดาลอาณจักรอันไพศาลไว้ที่สิ้นสุดในสุญญิมแก่บริวารของพระองค์ ส่วนข้อห้ามของวาลาร์นั้นเป็นเพียงอุบายไปดัดที่หมายจะกักขังราชันแห่งมนุษย์เอาไว้ มิให้มีชีวิตนิรันดร์และอาจหาญเทียบอำนาจกับวาลาร์

ลัทธิใหม่ในการบูชาความมืดพร้อมทั้งวิหารบูชาจึงได้ก่อตั้งขึ้นภายใต้การนำของเซารอน บรรดาผู้ศรัทธาในพระเป็นเจ้า บ้างก็ถูกประหาร บ้างถูกนำตัวไปบูชายัญ ชาวนูเมนอร์นำลัทธิอุบาทว์นี้ไปสู่มิดเดิ้ลเอิร์ธด้วย

^๔ [ขณะที่เขียนจดหมายฉบับนี้ ลำดับสันตติวงศ์ของเจ้าผู้ครองนูเมนอร์ยังมีทาร์-คาลิออน (อาร์-ฟาราโชน) เป็นกษัตริย์ลำดับที่สิบสาม มิใช่ลำดับที่ยี่สิบห้าดังเช่นที่แก้ไขปรับปรุงในภายหลัง]

พวกเขากลายเป็นเจ้านายผู้ปกครองที่โหดเหี้ยม บ้าคลั่งการทรงเจ้าเข้าผี เช่นฆ่าและทรมานผู้คน ตำนานเก่าแก่ถูกแทนที่ด้วยเรื่องราวอันน่าสะพรึงกลัวเหล่านี้ แต่เหตุทั้งหลายนี้มิได้เกิดขึ้นในแผ่นดินทางตะวันตกเฉียงเหนือที่ซึ่งเหล่าเอลฟ์อาศัยอยู่ เพราะมีแต่บรรดาผู้ศรัทธาที่เป็นสหายเอลฟ์เท่านั้นที่เดินทางไปที่นั้น เมืองท่าสำคัญของชาวนูเมนอร์ที่ติดอยู่ใกล้กับปากแม่น้ำใหญ่อันดูลิน จากเมืองท่านั้นบาร์มีความดึงดูดของชาวนูเมนอร์ที่ยังคงมีอยู่ได้แผ่ไปตามแม่น้ำใหญ่ตลอดแนวชายฝั่งขึ้นไปทางเหนือจนถึงอาณาจักรของกิลกาลด ขณะที่ภาษากลางของพวกเขาแพร่หลายไปด้วย

แต่ในที่สุดแผนการของเซารอนก็บรรลุความสำเร็จ เมื่อทาร์-คาลิออนรู้สึกว่าตนเริ่มชราภาพมากขึ้น ความตายเริ่มคืบคลานเข้ามาใกล้ จึงหลงเชื่อคำยุยงสุดท้ายของเซารอน ทาร์-คาลิออนทรงสร้างกองทัพเรือที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยมีมา พระองค์ทรงนำทัพมุ่งสู่แดนประจิมด้วยองค์เอง โดยมียอมเชื้อฟังข้อห้ามของวาลาร์อีกต่อไป ด้วยหวังจะช่วงชิงชีวิตนิรันดร์ในขอบเขตแห่งพิภพมาเสียจากปวงเทพ เมื่อวาลาร์ต้องประสบบกฏผู้โง่เง่าและหยาบคายอย่างร้ายกาจเช่นนี้ อีกทั้งเผชิญกับอันตรายอันแท้จริง (เพราะชาวนูเมนอร์ภายใต้การนำของเซารอนอาจทำลายวาลินอร์ลงได้) เหล่าวาลาร์จึงทรงวางมือจากพระอำนาจที่ได้รับมอบหมายแล้วอธิษฐานขอพระวินิจฉัยจากองค์พระผู้เป็นหนึ่ง เมื่อทรงได้รับพระอำนาจและพระอนุญาตให้จัดการกับเหตุการณ์นั้นได้ โลกอันมีมาแต่โบราณก็แตกสลายและเปลี่ยนแปลงไป เกิดหุบเหวใหญ่ขึ้นในท้องทะเล ดูกกลืนทาร์-คาลิออนและกองเรือของพระองค์ลงไปหมดสิ้น ส่วนเกาะนูเมนอร์ซึ่งตั้งอยู่ที่ชายขอบหุบเหวนั้นก็ล่มจมลงสู่เอเวจี สูญหายไปตลอดกาล พร้อมกับความรู้โรจน์ของอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ นั่น หลังจากนั้นก็ไม่มีความทรงจำของพิภพนี้เท่านั้น มนุษย์สามารถล่องเรือไปทางตะวันตกได้

ไกลแสนไกลตามที่ใจปรารถนา โดยไม่มีทางเข้าไปใกล้วาลินอร์หรืออาณาจักร คักดีลลิธ์เลย แต่จะกลับหวนคืนมาสู่ข้างตะวันออกที่จุดเริ่มต้นของตน ด้วยโลกถูกจำกัดเขตกลายเป็นวงกลมที่ไม่สามารถหนีออกไปด้วยทางใดได้นอกจากการลื่นชีพ แต่บรรดา ‘อมตชน’ หรือเอลฟ์ที่ยังพำนักอยู่บนโลก สามารถจะออกไปเมื่อใดก็ได้ ยามที่รู้สึกเหนื่อยหน่ายกับขอบเขตแห่งพิภพนี้แล้ว พวกเขาสามารถล่องเรือผ่าน ‘เส้นทางมุ่งตรง’ และเดินทางไปยังโลกโบราณหรือแดนประจิมอันแท้จริง เพื่ออยู่ที่นั่นอย่างสงบสุขสืบไป

ดังนั้นกาลสิ้นสุดของยุคที่สองจึงคืบใกล้เข้ามา แต่ทายันภัยอันยิ่งใหญ่ยังมีใช้จุดสิ้นสุดของยุค ในระหว่างเหตุโกลาหลนั้นยังมีคนบางกลุ่มรอดชีวิตมาได้ ได้แก่เอเลนดิลผู้งามสง่า ผู้นำของชนผู้ศรัทธา (ชื่อของเขาแปลว่า *สหายเอลฟ์*) และบุตรของเขาคือฮิลดัวร์กับอนาริออน เอเลนดิลเปรียบเป็นตัวแทนของโนอาห์ เขาแยกตัวออกจากพวกกบฏตระกูลมัวร์คพวกของตนและล่องเรือพร้อมอยู่ที่นอกชายฝั่งตะวันออกของเกาะนูเมนอร์ จึงสามารถหนีจากพายุคลื่นอันโถมถั่งจากโทสะของแดนประจิมได้ กองเรือของเขาโผล่ลืออยู่เหนือยอดคลื่นสูงที่ซัดสาดเข้าทำลายชายฝั่งตะวันตกของมิดเดิ้ลเอิร์ธ เอเลนดิลกับคนของเขากลายเป็นผู้ลี้ภัยถูกคลื่นซัดขึ้นฝั่ง แล้วทั้งหมดช่วยกันสร้างอาณาจักรของชาวนูเมนอร์ขึ้นใหม่ เกิดเป็นอาณาจักรเหนือแห่งอาร์นอร์ซึ่งอยู่ติดกับอาณาจักรของกิลกาสด์ และอาณาจักรใต้แห่งกอนดอร์ที่บริเวณปากแม่น้ำอันดุนิอัน ส่วนเซารอนซึ่งเป็นอมตชนผู้หนึ่งได้หนีรอดจากเหตุวินาศของนูเมนอร์ไปอย่างยากแค้น เขาหวนกลับไปสู่มอร์ดอร์ ที่ซึ่งต่อมาเขาได้พัวพันกำลังเข้มแข็งขึ้นจนสามารถต่อกรกับชาวนูเมนอร์ผู้ลี้ภัยได้

ยุคที่สองสิ้นสุดลงด้วยการรวมตัวของ *พันธมิตรครั้งสุดท้าย* (ระหว่างเอลฟ์กับมนุษย์) และการเข้ายึดมอร์ดอร์ไว้ได้ ทุกอย่างสิ้นสุดลงเมื่อเซารอนถูกโค่นล้ม เป็นการทำลายปีศาจตนที่สองที่จำแลงร่างมาให้เห็นด้วยตา แต่สิ่งนี้ต้องแลกมาด้วยราคาแพง และเป็นเหตุแห่งความ

ผิวดลาดอย่างใหญ่หลวงต่อมา กิลกาเร็ดกับเอเลนดิลต้องสิ้นชีพขณะพยายามจะเข้าสังหารเซารอน ส่วนอิซิลดัวร์บุตรแห่งเอเลนดิลเป็นผู้ตัดแหวนออกจากมือของเซารอนได้ ทำให้อำนาจของเขาคลายหายไป และดวงจิตของเซารอนก็หนีเตลิดไปสู่เงามืด แต่ความชั่วร้ายก็ได้เริ่มงานขึ้นเมื่ออิซิลดัวร์เก็บรักษาแหวนเอกเอาไว้เสียเอง เพื่อเป็น ‘คำตอบแทนสำหรับบิดาตน’ เขาปฏิเสธที่จะทำลายแหวนนั้นเสียในอัคคีมรณะ เมื่อเขายกทัพกลับ ก็ไปจมน้ำตายที่แม่น้ำอันดูอิน ส่วนแหวนเอกหายสาบสูญไปโดยปราศจากข้อมูลใดๆ แต่แหวนนั้นไม่มีทางจะถูกทำลาย รวมทั้งหอคอยหมีฟิที่สร้างขึ้นด้วยอำนาจของแหวนนี้ก็ยังดำรงอยู่ แม้จะว่างเปล่า แต่ก็มิได้ถูกทำลายไป นี่จึงเป็นการสิ้นสุดยุคที่สอง ด้วยการเริ่มต้นของอาณาจักรชาวนูเมนอร์แห่งใหม่ และการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์เอลฟ์องค์สุดท้าย